

дѣляватъ твърде просто: махнете му главата и ще да остане една квадратна масса, която е съставена изъ лой и крѣхчина.

Хаджи Ничо са смѣе само тогава, когато е прилично да са смѣе, т. е. предъ своите подчиненни той бива важенъ и пи една жилища на неговото лице не показва евангелическа кротость; предъ равните, т. е. предъ ония хора, които иматъ толкова също пари, колкото и той, Хаджи Ничо бива веселъ и сладкообразенъ. Неговата усмѣшка има такова свойство, което успива човѣка и той (човѣкътъ) чувствува такова нѣщо, което прилича на дръмка: подобно усѣщане се появява у попътъ или у калугеринътъ, който послѣ дългата черковна служба се връща въ своя си и допие първата чаша ракия; или у тоя човѣкъ, който е получилъ наслѣдство; или, най-послѣ, у писателятъ, който е можалъ да напише колко-годе остроумна статийка и